

er allerede bemærket af den sidste ærede Læser, at der selvfølgelig ikke kan være Tale om, at Tilsynet kommer hver ottende Dag; det er klart, at, om Tilsynet end ikke skal indskrænke sig til at indfinde sig en enkelt Gang om Aaret, maa der dog hengaa en længere Tid, inden det kommer igjen. Men er dette saa, da er det saa meget mere nødvendigt, at der, naar der opdaages Uregelmæssigheder eller Overtrædelser af Loven, bliver idømt en Straf, som kan søles, og jeg for mit Vedkommende kan ikke anse en Straf, som er sat til Bøder fra 5 til 100 Rd., for at være for høj. En ganske anden Ting er det, dersom det har været Udvalgets Motiv til at nedlægge Bøden, at man har villet drage § 19 med ind derunder og altsaa vil tage Forældrene med, hvorved man altsaa er kommen til i det Hele at sænke Bøden; thi det vil jo kun være i Overensstemmelse med den Tanke, som ogsaa er udtrykt i Regeringsforslaget. Jeg anser det, som skal indpægaas ved § 19, for mindre farligt, og jeg anser i høest Fald Fristelsen for at være meget større for Forældrene, saa at jeg ikke har dristet mig til at paalægge dem Bøder af samme Størrelse som Fabrikherren, saa meget mindre som selvfølgelig en Bøde af fra 2—10 Rd. kan være fuldt saa følelig for fattige Følsomme end en Bøde af fra 5—100 Rd. for en velhavende Fabrikherre. Jeg maa erklære, at denne Sammenblanding ikke er heldig, og jeg vil dertil føie den Bemærkning, at jeg heller ikke anser det for rigtig i Loven at udelade en Betegnelse af Minimum. Der falder en Ytring fra det ærede Medlem for Ribe (Kiær), som jeg skal tillade mig nærmere at fremdrage. Det ærede Medlem sagde, at det ikke var sandsynligt, at Politiet eller Dommerne vilde stille sig meget velvillig overfor dette Lovforslag. (Kiær: Jeg sagde, at de ikke vilde være meget mægtige overfor denne Lov!) Ja, jeg kunde ogsaa godt tænke mig, at de ikke vilde være meget velvillige overfor den, og jeg vil sige, at jeg har personlig Erfaring for, at man ved Politivetterne, hvor det er Sager, som man egentlig ikke synes om, idømmer saa latterlig smaa Mulfter, at det næsten kan betale sig at begaa Overtrædelser og endda betale derved. Man har forsaavidt intet Børge derimod, som Bøden ligger indenfor den Sum, der overhovedet kan appelleres. Jeg ønsker ikke her at nævne Noget, men jeg siger, at jeg har en saadan Erfaring for mig, hvor selv Paamindeiser Indet have hjulpet, og hvor der altsaa for mit Vedkommende ikke er Andet at gjøre, for at kunne faae en passende Straf idømt, end at søge Bevilling til at faae Dommen appelleret til Høiestret; lad os saa se, om den samme Betragtning gjør sig gjældende der.

Svad Ændringsforslaget under Nr. 20 angaar, da maa jeg anse det for at være en Nødvendighed at vedtage samme, efter at man har udteent § 5, men jeg anser det tillige for en Nødvendighed allerede her at udtale, at forsaavidt

det ærede Thing maatte vedtage det, saa maa netop den Rolle, som man der indirekte har tillagt Tilsynet, selvfølgelig ogsaa — naar jeg ikke kan slutte mig dertil — foranledige mig til at søge dette Ændringsforslag forandret ved 3die Behandling, hvis man vedtager det nu. Der er nu, saavidt jeg kan skjønne, kun tilbage det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem fra Ribe (Kiær), og hvorom jeg ikke kan Andet end erkende, at det er fuldkommen i sin Orden og vel skiftet til at rette en Uagtsomhed, som ogsaa er begaaet fra min Side.

Jeg vil altsaa herved kunne anbefale det ærede Thing at vedtage Ændringsforslaget under Nr. 18 eller Ændringsforslaget under Nr. 19, hvormod jeg selvfølgelig i dette Dieblif ikke kan gjøre Indvending imod Forslaget under Nr. 20.

Ordføreren: Saaledes som den høitærede Minister nu omtalte Direktøren, som er foreslaaet i Lovforslaget, er hans Stilling noget anderledes, end jeg havde opfattet Sagen ved 1ste Behandling af denne Sag, og saaledes som Motiverne forekomme mig at give Anledning til at opfatte den. Det synes at skulle være en Mand i Ministeriet, til hvem der skulde gives et Honorar af 500 Rd. for at lede disse Forretninger. Udvalget har erkjendt, at der vil paaføres Ministeriet og maaffe en enkelt Mand i Ministeriet en forøget Uleilighed, for hvilken det var billigt, at der blev givet et Honorar; men vi havde ikke tænkt, at der derfor behøvede at udnævnes en særlig Embedsmand til som Direktør at lede disse Forretninger. Saaledes som den høitærede Minister nu udtalte sig, synes jeg at have faaet Indtrykket af, at det skulde være en Mand, som særlig skulde have det Svært at være Arbejdsdirektør. Hvorvidt det er nødvendigt eller ikke, tør jeg ikke paa nogen Maade have nogen Mening om. Jeg kan i dette Dieblif ikke overse, hvorvidt det vil være nødvendigt at have en saadan særlig Embedsmand, men den høitærede Ministers Ytringer i den Henseende skulle naturligvis blive Gjenstand for nyere Overveelse imellem 2den og 3die Behandling. Til min Rollega lige overfor skal jeg svaare, at jeg fandt hans Bemærkninger meget vel begrundede, og at det ligeledes skal blive taget under Overveelse, om det ikke vil være nødvendigt — hvad jeg ikke har lagt Mærke til førend nu — naar man efter § 4 giver Arbejdsinspektørerne Myndighed til at kunne paabyde visse Forskrifter for at betrygge Lovens Efterlevelse, og naar man giver dem Myndighed til at tage Bestemmelse om, hvorvidt der i visse Tilfælde — i andre Tilfælde, end der her er nævnt — skal foretages Indhegning, da at give Returs til Ministeriet; men jeg tror, at dersom disse Inspektører skulle faae nogen Orighedsmyndighed indenfor den snevre Kamme, som ved Lovens Bestemmelser er afstillet dem, og det er en meget snever Kamme, — thi de kunne kun give Forskrifter, sigtende til denne Lovs specielle Bestemmelser;